

Side af denne Sag, som jeg dog nu skal tillade mig med et Par Ord at dvæle ved, fordi den ogsaa i mine Dine indeholder en væsentlig Hindring for, at jeg skulde kunne gaa ind paa Forslaget, som det foreligger. Der er en Retning, hvori jeg finder, og hvori jeg er overbevist om, at Befolkningens store Flertal finder, at de Udgifter, Lovforslaget foreslaar, endogsaa ere altsor maad. Jeg siger derved til den store Ulighed, som endnu ligesom efter den nuværende Ordning paalægges Befolkningen. Se for Exempel paa Paragraferne om Mandstabsets Indtælbelse og Udbættelse. For Eskadronernes Mandstabs fastsatte 9¹/₂ Maaned, for Fodfolket 6 Maaned. Eller se paa den Tid, da en Del Mandstabs skal ligge længere inde til Tjeneste; for Fodfolkets Vedkommende er det 9 Maaned, for Livgardens 11, for Konstablerne 1 Aar, for andre Konstablers 10 Maaned o. s. v. o. s. v. Se, hvilke overordentlig ulige Byrder der derved paalægges Folket. Jeg mener slet ikke, det er for lang Tid, der kræves af de Korps, der er Tale om. Jeg siger slet ikke Noget imod, at de militære Sagkyndige, der udarbejde disse Forslag, som her ere de ledende, anse det for nødvendigt at have visse Mandstabs inde i længere Tid. Jeg er endog tilbøjelig til at slutte mig til den Taler, der nys havde Ordet, og som gjorde gjældende, at det er et vigtigt Spørgsmaal, om man ikke i flere Retninger er gaaet forvidt i at nedfatte Tiden. Men hvad der er min Mening, og hvad der gjør, at jeg af den nævnte Grund ikke kan stemme for Loven, naar den foreligger til endelig Vedtagelse, er, at denne Ulighed paalægges uden Vedetlag. Jeg ser ikke rettere, end at det at paalægge en Del Mennesker, der udvælges ved Lodtrækning eller efter ydre legemlige Fortrin, denne Slags Byrde, er det Samme som at paalægge en Befatning af den mest uretfærdige og plyndrende Befættelse. Vi pleie at betragte uretfærdige Skatter som en Plyndring af Folks Lomme. Jeg kan ikke se rettere, end at Staten ved at paalægge dem en saadan større Tjenestetid foretager en Plyndring af deres Arbejdstid, hvad der er det Samme som en Plyndring af deres Lomme. Man har jo allerede nu ved Underkorporalerne anvendt den samme Fremgangsmaade, med endogsaa at belønne Slinthed og Dygtighed med Paalæg af en langt haardere Byrde, og man anbefalede endogsaa sidst at udstrække det samme System til en Del af de høiere Befalende af Officersklassen. Hvad der i mine Kanter er en af de bedste Sider ved den sidst vedtagne Lov, og hvad der væsentlig bevirkede, at jeg stemte for den, da den forelaa til endelig Vedtagelse, er det Skridt, der derved stete i Retning af Lighed i Modsetning til tidligere. Men det forekommer mig, at nu ved Revisionen af Lovloven er det paa Tide at foretage Skridtet helt ud og behandle ogsaa disse forskellige Klasser lige. Skal man have Nogle til at ligge længere inde, er jeg overbevist om, at

saar uvillig Befolkningen er til i det Hele at bære store Udgifter til Hærvæsenet, lige saa villig vil den være til at betale de Byrder, der paalægges enkelte Klasser af Befolkningen. (Minestabs Klasser af Befolkningen.) Er det ikke Klasser af Befolkningen, der tages til Nyttet f. Ex. ? Kald det Personer eller en vis Mængde af Mennesker. Det ærede Medlem maa have bidt sig for fast i det Ord Klasser, siden han ikke er i Stand til at opfatte det i den simple Betydning, hvori det idelig bruges. Ved denne Sags Behandling fra et militært Standpunkt hører man endnu idelig fremsætte, at man skulde paa endnu flere Punkter gaa videre i at fordrø en længere Tid. Fra andre Sider siges det, at det kan være meget ønskeligt og rigtigt, men at det vil være umuligt at faae Befolkningen til at gaa ind derpaa. Jeg tror, at de militære Forsættere, de sagkyndige Maend, der behandle denne Sag fra et militært Standpunkt, ofte netop ved dette Spørgsmaals Behandling tage fuldstændig feil af Befolkningens Opfattelse. Og jeg er navnlig overbevist om, at Grunden, hvorfor de tro en Gang for alle at have Befolkningen imod sig heri, er den, at de ikke ville gaa til den simple Ting at give Erstatning ved Betaling. Befolkningen synes fuldkommen villig til at give Erstatning for saadanne særlige Byrder ved Betaling. Naar man vil tage Sagen fra den Side, er jeg overbevist om, at det slet ikke vil være vanskeligt at forene de særlige militære Hensyn med Befolkningens Opfattelse og Ønsker paa dette Omraade. Man pleier ganske vist at haane dette, at der skal gives Betaling for Militærtjeneste. Man pleier at udslænge Fraser om Leiesvende, Leiehær og den Slags Udtryk. Jeg skal ganske vist ikke spilde mange Ord paa Sætninger, der saa plensynlig ere Fraser, men kun minde om, at, naar man vil fastholde dette Udtryk Leiesvende, saa maa man selvsjælgelig paa samme Maade betegne alle Officerer, som jo ere Folk, der faae en bestemt Betaling for at tjene paa denne Maade. Allet herfra tror jeg virkelig, man vanskelig skulde kunne reise nogen Indvending mod at give en høiere og mere fyldestgjørende Betaling til dem, der ligge længere inde, end til de Andre. Jeg gjentager, at paa de ansøgte til Hensyn maa jeg, naar jeg en Gang endelig skal afgive min Stemme, lægge særlig Vægt. Jeg kan ikke stemme for Loven uden, at Udgiften i det Hele bliver nedsat, og uden at Ligheden bliver mere fyldestgjørende gennemført, end Tilfældet er i det nu foreliggende Forslag.

Ansvar: Det havde ikke været min Hensigt at tage Ordet ved denne Behandling, og jeg skal ogsaa undlade at komme ind paa den foreliggende Sag i dens Almindelighed. Jeg skal indskrænke mig til at sige, at min Overbevisning om den nuværende Hærsordnings Trang til en Styrkelse er saa levende, at jeg ikke kan gaa med til noget som-